

Η ΚΟΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΨΕΥΤΟΜΕΣΣΙΑ

“ΣΑΜΠΑΘΑΗΣ Ο ΑΡΧΙΓΕΝΝΗΤΟΣ,,

‘Ο Ίνδός Κριναμουρτί και οι Έλληνες Θεόσοφοι. ‘Ο Σαμπαθάης και τα κατορθώματά του. Προφήτης της Παλαιστίνης που τρώει κοτόπουλα. Αναβρασμός στις τάξεις των Έβραίων. Καβάλλα σ’ ένα λειοντάρι. ‘Ο Μεσσίας μπροστά στο Σουλτάνο. Μιά τρεμερή διαταγή που λύνει την κωμωδία. [‘Ο Σαμπαθάης στην Κορώνη. ‘Αξιοβήρητο κατόντημα προφήτου.

‘Ενας Ίνδός ψευτομεσσίας, ο αρχηγός των θεόσοφων Κριναμουρτί, συγχει πλήθηκόσμου στην Εθρώπη, όπου ή σαγηνευτικές του όμιλίες πολλαπλασιάσαν τον όριθμό των όπαδών του και μάλιστα στις πορφωμένες τάξεις. Στο Παρίσι ο χλωμός Ίνδός έχάλασε κόσμο. Θαυμάστηκε, μαζί με την ευγλωττία του και ή «γλυκειά, προφητική μορφή του», όπως έγραφαν τά Παρισιάνα φύλλα. Είπε γνωστόν ότι και στην Έλλάδα έχει κάνει προόδους ή νέα θρησκεία. Οι Έλληνες θεόσοφοι είνε από τους ανεπτυγμένους έπισεις.

Δέν είνε όμως ή πρώτη φορά που εμφανίζεται Μεσσίας στη μεταχριστιανική εποχή, και είνε ακόμη γνωστόν ότι οι Έβραιοι, σύμφωνα με τό Ταλμούδ, περιμένουν πάντοτε τό Μεσσία τους, που δ’ άναστήσει, με άκη ή τά δόξα, τό παλαιό Ίουδαϊκό Βασίλειο.

Κατά τό μέσα του 17ου αιώνου, ενώ ή Κρήτη και τά πλούτη της ‘Οθωμανικής Αυτοκρατορίας άπορροφούσαν όλόκληρη την προσοχή της Εθρώπης, μία έκλειψις ήλίου κατεπόρευε τους πιστούς Μουσουλμάνους. Οι ούλεμάδες ξεφύλλισαν τά παλιά, κτρινοσιμένα συναξάρια των δεσποδαιμονίων, και ή Ιερουσλή της Αυτοκρατορίας σείχης Βανής άνηγγειλε στά περίτρομα πλήθη ότι τό ούράνιον έκείνο σημείο ήταν άγγελος μεγάλης συμφορίας!

Μιά προγονική μυστηριώδης παράδοση των μουσουλμάνων έλεγε ότι, προ της συντελείας του Κόσμου, θά φανερώνονταν ο Ντετζάλ και ο Μεχλίς, τά δυο κακοποιά πνεύματα, και ότι προτού φανερωθούν θά γινόταν σκοτάδι. Και πράγματι, παρά λίγο οι Τούρκοι να πιστέψουν ότι έπληθίσε τό τέλος του Κόσμου, με τό διαφορά ότι τον Ντετζάλ άντιπροσώπευεν ένας Έβραίος και τον Μεχλί ένας Κορδός.

Τά γεγονότα συνέβησαν έτσι :

‘Ενας Ίουδαίος από τη Σμόρνη, ο Σαμπαθάης Λεβής, πολυ μεμημένος στις ραββινικές παραδόσεις, σαραντάτης τήν ήλικία, τήν όραν που συνέβαινε ή ήλικια έκλειψις, βρόδθηκε στη Γάζα της Παλαιστίνης. ‘Αμέσως άρχισε να φημιζή τον έαυτό του ως προφήτη. Οι περισσότεροι δέν τον έπίστευαν, μερικοί όμως τον άκόλουθησαν σ’ ένα σπίλιαιο της Παλαιστίνης, ο του έγκαταστάθηκεν. ‘Από εκεί τρώγοντας όχι άκρίδες και μέλι άγριον, άλλα τ’ αυγά και τά κοτόπουλα που του έφεραν οι όπαδοί του δέν έπαυε να προσκαλή πάντας τους Ίσραηλίτας να τον άναγνωρίσουν. ‘Επειδή όμως περονόσε ο καιρός και δέν έβλεπε τό λαϊκό ρεύμα που περιέμενε, βίτηκε από τη σπηλιά και πήγε να κηρύξη στην Ίερουσαλήμ. ‘Εκει όμως ένας Ίσπανοεβραϊός γιαντός, όνόματι Ίσάκωβος, έπί κεφαλή; του λαού, τον έδιωξε κακώς από τήν ίσρη πόλι.

‘Ο Σαμπαθάης δέ έχασε τό θάρρος του από τήν πρώτη αυτή άποτυχία. ‘Αρχισε να γράφει ένγκυκλίους έπί ένγκυκλίον σε όλες τις συναγωγές, ύπογραφόμενος : Σαμπαθάης αρχιγέννητος, μουγενής υιός του Θεού, Μεσσίας και Σωτήρ του Ίσραήλ.

Χιλιάδες έτερχαν από τη Σμόρνη, Θεσσαλονίκη, Κωνσταντινούπολι, Τσακάνη, ‘Ολλανδία και ‘Αφρική, άλλοι από περίεργεια, άλλοι από τυφή ή πύτι για να ίδουν τον αυτοεπιρονητό Μεσσία, ο όποιος έλεγε ότι έκανε και θαύματα : Π. χ. φουσούσε στά μούτρα ένα μαστήρι του, ο όποιος έπεφτε κατά γής σαν έξερός. ‘Επειτα ο Μεσσίας έσχυρε, τον άγγιζε έλαφρά μ’ ένα... ζευγυριαστήρι, και ο δθεν νεκρός σηκωνότανε αυτοστιγμεί. ‘Ο Σαμπαθάης άκόλουθόμενος από άρετούς όπαδούς έπήγε στην Καλλιπολι, όπου νέοι όπαδοί τον ύποδεχτήκαν.

Τό περίεργο είνε ότι ο ψευτομεσσίας αυτός άρχισε να έβασχι έπιρροή και στους Μουσουλμάνους. Πολλοί άπ’ αυτούς έπίστευαν ότι είνε ο φημιζόμενος Ντετζάλ. ‘Ανάγκη να σημειωθή ότι τήν εποχή εκείνη τά τουρκικά στρατεύματα πάθαιναν συμφορές στην Κρήτη. ‘Ο τότε μέγας Βεζύρης Κιουρκουλής σκέφτηκε ότι ή έμφύλιος του ψευτοπροφήτου μορούσε να έρεθίση περισσότερο τό φαναισμό των ‘Οθωμανών που ήταν άγριμερη για τά πολεμικά άτυχήματα. ‘Εστειλε λοιπόν ο Βεζύρης τάγμα γιαντιόσρων στην Καλλιπολι και συνέλαβαν τον Σαμπαθάη. ‘Αλλά ή σύλληψις του τον έκανε δημοφιλέστερο. Οι πολυάριθμοι τώρο όπαδοί του έλεγαν ότι έτσι εκπληρώνεται μία άρχαία προφητεία, κατά τήν όποιαν ο Μεσσίας θά έξαφανίζονταν έπί 9 μήνες για να ξαναφανή καρβάλα σ’ ένα λειοντάρι και τότε, έλεγαν, αυτός ο Σουλτάνος θά τον ύποδεχθή με μεγάλη πομπή και θά τον καθήση στο

θρόνο του!

‘Η έλπίδες όμως αυτές των όπαδών του διεψεύσθησαν. Γιατί μόλις ο Σαμπαθάης έμπηκε στο πλοιο, οι δήμοι άρχισαν να τον δέρονουν άνηλεώς. Τέλος τον παρουσίασαν στο Βεζύρη, ο όποιος τον έρώτησε άν άλήθεως όσα ο λαός πιστεύει γι’ αυτόν. ‘Ο Ύλοδοαρμένος Μεσσίας περιορίστηκε να πη :

— Σοφός είμαι και τά του Θεού λέγο.

‘Η απάντησις αυτή δέν άρεσε στον Κιουρκουλή και διάταξε να τον φυλακίσουν. ‘Αλλά και κεί μαζεύονταν από παντού οι Έβραιοι, σοφοί και άσοφοί, για να τον προσκυνήσουν. ‘Ο Σαμπαθάης μέσ’ από τη φυλακή τους έδινε νέους νόμους, θρησκευτικούς. Βλέποντας ο Βεζύρης ότι οι Έβραιοι δέν έννοουν να ήσυχάσουν έστειλε τό Μεσσία τους στο φρούριο της ‘Αβίδου άλλα και κεί τρέχανε τά πλήθη των προσκυνητών. Οι σοφοί των Έβραίων του έγραφαν από παντού έπιστολάς με χρυσά γράμματα, τιλοφορώοντας τον υιόν του Θεού. ‘Ολοι οι σκορπισμένοι σε ‘Ανατολή και Δύση Ίσραηλιται έπίστευαν στη θείτητα του Σαμπαθάη, δέκονταν κάθε έργασια, πουλούσαν τα ύπάγονιά τους, και με τά χρήματά τους στην τσέπη, έτοιμάρονταν να μεταναστεύσουν στην Παλαιστίνη. Οι ραββίνοι, κοιτάζοντας τά νυχτερινά νύφη έλεγαν :

— Ίδου τά νύφη πορεύονται προς τήν Ίερουσαλήμ, όπου μάς προστάζουν να τ’ άκολουθήσωμε!...

‘Επειδή μία προφητεία του Ίωήλ λέει : «αι θυγατέρες ήμών δράσεις όντονα», πολλές Έβραιοπούδες ζήλεψαν δόξα προφητίας, μάθαναν μερικές λέξεις της Χαλδαικής γλώσσης που έβραβίωναν τήν έμψάνια του άληθινού Μεσσία κ’ έπειτα υπεχρόνιωναν προφητικό ένθουσιασμό : ‘Επεφταν μπρούμυτα στο σπαθίον τους και άπήγγελλαν τις λέξεις που είχαν άποστήσει. Έβραιοι ταχυγράφοι έσημαίναν τά λόγια τους, τά όποια έπειτα οι ραββίνοι έσοκρίζαν σε όλες τις συναγωγές. Στις προφητείες αυτές τό όνομα του Σαμπαθάη ανέφεροτο μ’ έπίθετα μεσαναϊκά. ‘Ο Έπίσκοπος Ίεροσολύμων Δοσιθέος αναφέρει και τήν άκόλουθη κωμική σκηνή :

‘Η γυν: κα ένός Ίουδαίου στην ‘Αεριανούπολι, έλεπε στον άντρα της : «Αγγελο Κυρίου με πρότάτσε να προφητεύσω δημοσία!» ‘Ο άντρας της έτοιμάσε πλούσιο τραπέζι και προσέκλισε σε γέμια τους όσφορους και πρώτους των Ίουδαίων. Ένώ δέ έκείνοι έτρωγαν κ’ έπιναν, ή γυναίκα στεκότανε σε μία γωνία κατουριζομένη. ‘Εξαφνω, έπεσε σ’ ένα μεντέρι και άρχισε να φημιζή πολλά για τό Μεσσία. ‘Επειδή όμως ή αυτοχεροτόνητη προφητεία δέν ήξερε Χαλδαικά, άπήγγειλε τις προφητείες της... σε Ίσπανοεβραϊκά! Οι παρευρισκόμενοι σοφοί κατέβασαν τά μούτρα τους ντροπισμένοι και έφυγαν.

Ένώ συνέβαιναν αυτά, ένας Πολωνός ραββίνος, όνόματι Νεσμάς, έζηλέψε τη δόξα του Σαμπαθάη και προσπαθούσε να πείση τά πλήθη ότι αι Γραφάι άνήγγελλαν δύο προφητες, «τόν ένα Κύριον του Κοσμου και τον άλλον «Πρόδρομόν» του. ‘Επειδή όμως δέν κατώρθωσε να ένθουσιαση τά πλήθη, συνεννοήθη με μερικούς ραββίνους φθονερούς, και όλοι μαζί έπήγαν στο Σουλτάνο και κατήγγελλαν τό Σαμπαθάη ως «ανατροπέα του καθεστώτους».

‘Ο δυστυχισμένος Μεσσίας ώδηγήθηκε άμέσως ένώπιον του Σουλτάνου, του Καϊμακάμη, του Μουρτή και του διαβοητού Σείχη Βανή. Τόν έρώτησαν άν είνε άληθινή όσα του κατωμαρτυρούν. ‘Επειδή ο Σαμπαθάης άνήγησε, ο Σουλτάνος τον έναρωτήσε άν ήταν όΜωάμεθ και για να κεισθή περι της θεότητας του διάταξε να τον γυμνώσουν και να τον βάλουν για σημάδι στα βέλη των τοστών, για να ιδή άν τά βέλη θ’ άναπηθούσαν από τό σώμα του Μεσσία!

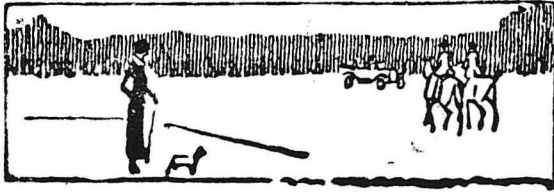
Μόλις ο καχομήρος ο Σαμπαθάης άκουσε τη διαταγή αυτή, άρχισε να τρέμη σαν πλατανόφυλλο και να διαβεβαίωνη ότι είνε ένας φουκαράς ραββίνος και τίποτε παραπάνο.

— Ε, λοιπόν, του λέει ο Σουλτάνος, πρέπει να τιμαρτηθής αύστηρά, γιατί πήρες τον τίτλο Μεσσία της Παλαιστίνης χωρίς να σου άνήκη!... Θά σουβλήσεις ζωντανός έκτός άν δέχσαι να γίνης Μωαμεθανός.

— Δέχομαι! Δέχομαι! έλεπε ο περίτρομος Ίουδαίος.

Κ’ έτσι ή κωμωδία έτελειώσε. ‘Ο Σαμπαθάης Λεβής ο «αρχιγέννητος», «Σωτήρ του Ίσραήλ» κ.λ.π. κ.λ.π. γίνηκε μουσουλμάνος και για άμοιρή του κατανήματος του έπήρε ένα πονγύλ και ή θεία φύλαξή του Ξραγίλιου με μισθό πενήντα άσπρα! ‘Υστερ από λίγον και

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ

ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ... ΒΕΛΑ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ ΜΑΖΥ ΤΟΥ!...

Κατά τα μέσα του 18ου αιώνας, το 'Αλγέριον ήταν, ως γνωστόν, όρημητήριο φοβερών πειρατών. 'Ο Λουδοβίκος 14ος ίπανεμλήμωνος έπροσπάθησε να έξολοθρεύση ή να καθυποτάξη τούς πειρατές αυτούς, χωρίς όμως και να τό κατορθώση.

Τέλος απέφασε κι' έστειλε στους πειρατές άντιπροσώπους του γιά να συζητήσουν μαζί του και να τούς πείσουν να γίνουν φίλοι τής Γαλλίας. Οί βάρβαροι όμως πειρατάι, συνέλαβαν τόν άρχηγό τής άποστολής; Ντυκέν και τόν έφρονεσαν δένοντάς τον στην μπουϊκα ένός κανονιού. Τήν αυτή τύχη ήπέστησαν και πολλοί άλλοι γάλλοι αιχμάλωτοι, ποθαν πέσει στά χέρια τούς. Τους έδεσαν κι' αυτούς στίς μπουϊκες τών κανονιών, και τά μέλη τους διεσκορπίσαν φθάνοντας μέχρι τών γαλλικών καραβιών.

Μεταξύ τών αιχμαλώτων συγκαταλέγετο και ό κ. ντέ Σουαζέλ. Τόν έδεσαν κι' αυτόν σ' ένα κανόνι, και ήσαν έτοιμοι να τού βά- λουν φωτιά, όταν ένας 'Αλγερινός, ό όποιος είχε συλληφθή κάποτε αιχμάλωτος τών Γάλλων και είχε υπερευγηθή από τόν κ. ντέ Σουαζέλ, τόν άνεγνώρισε. 'Ωρμησε λοιπόν μέσ' α'τό πλήθος, ά- νάφερε μέ λόγια λόγια στους συμπαιρωτάς τού τις υπερευγείες που τό είχε κάμει ό γάλλος αιχμάλωτος, και ζήτησε να τούς άπονε- μηθή χάρης.

Βλέποντας όμως ότι δέν κατάρθανε τίποτα, άγκάλιασε σφι- χτά τόν αιχμάλωτο, και είπε στόν καν νιέρη :

— Πυροβόλησε ! 'Αφού δέν μπ'αώ να σώσω τόν ευ'εργέτη μου, άς μού μείνει τούλάχιστον ή παρηγιά ότι δέν πεθάνω μαζί του !... 'Ο Ντέξ; (Τ'ηγεμών) τής 'Α- νερίας, ό όποιος; παρεύρισκε στή σκηνή αυτή, συνεκινήθη τώσον, ώστε χάρισε τή ζωή τού αιχμα-λώτου.

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΤΑ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ ΣΚΕΥΗ

Οί άρχαιοί έλληνας μ'όλο τό μεγάλο πολιτισμό τους έτρωγαν με τά δάχτυλά τους. 'Ο Πλούταρχος, μάάλιστα, άφικε και λεπτο- μερεια κανόνας γιά τόν τρόπο με τόν όποιον μπορεί να τρωγή κα- νεις υπέρωποπα με τά δάχτυλα.

Και στόν μεσάϊον άκόμη όλος ό κόσμος έτρωγε με τά δάχτυλα. 'Επί τέλους κατά τό 1250 άρχισαν να τρώνουν τις στερεές τρο- φές με... δυό χέρια, αιχμαρά κομμάτια έξυλου.

Σέ λίγα χρόνια ό χρυσόχοι κατασκεύαζαν τά πρώτα πηρουΐνια γιά τούς βασιλείς.

Είνε μάάλιστα ιστορικάς έξακριβωμένο, ότι στό 1300 ό βασιλεύς τής 'Αγγλίας 'Εδουάρδος 2ος είχε τρία χρυσά πηρουΐνια γιά... τά μήλα και τό τηγανητό τυρί!

Στή Γαλλία άναφέρεται γιά πρώτη φορά τό πηρουΐνο σέ μία κα- ταγραφη τών χρυσοφικών τού βασιλέως Καρόλου δου στό 1379.

'Η χρήση τού πηρουΐνου, τού μαγαριού και τού κουταλιού έ- γενικεύθηκε επί τέλους στόν 17ον αίωνα.

'Οσον άφορά τά ποτήρια, αυτά έγένοντο στην άρχή από ξύλο κι' έπαιτα από κασίτερο. Μόνον στόν 15ον αίωνα οι Βενετσιάνοι κατασκεύαζαν τά πρώτα χρυσά ποτήρια.

'Η αύτοθήκης έφάνησαν στόν 15ον αίωνα και την ίδια έποχή έφάνησε και ή σαλιέρα. Αυτήν, όμως, τήν μετεχειρίζοντο μόνο οι ευγενείς, γιάτι στην άρχή κατασκευαζότανε από χρυσάφι.

ρό και όλη ή οικογένειά του έτούρκωνε.

'Ο καταχθόνιος ιερουκλής Βανής μεταχειρίστηκε τό Σαμπαθά ή ως όργανο γιά τά προσηλυτιστικά σχέδια τών Τούρκων. 'Όταν πλιά 'Ιουδαίους. Και έτσι ό άδελος αυτός από Μεσσίας κατήντησε... με- σίτης άλλεαλεπιστίας! Γιά να καταφέρη δέ εύκολότερα τή δου- λειά αυτή, ό Σαμπαθάς έξακολουθούσε να συχάτη στις συναγο- γές κι να υποκρίνεται ότι στό κρυφά—δηλ. κατά συνειδησί—μένει 'Ερβαίος και Μεσσίας, λέγοντας ότι δέν ήθελε άκόμη τό πλήρωμα του χρόνου να φανή ή δύναμιά του. 'Ο Δοσιθεός προσέθετε και τούτο : «Οί άρχοντες τών 'Εβραίων ίναι λάβρωσι σπέριμα άγιον έξ αυτου, προσέφεραν καθ' ήμάστην τας θυγατέρας των εις φθο-ράς»!

'Ο Σαμπαθάς επί δέκα όλόκληρα χρόνια έξακολουθούσε να έργάζεται γιά τά προσηλυτιστικά σχέδια τών Τούρκων. 'Όταν πλιά ό Σαΐχις Βινής είδε ότι ό ψευτομεσσίας αυτός τού ήταν άχρηστος τόν έβόρασε στην Κορώνη, Πελοποννήσου, όπου και πέθανε φτωχός και δυστυχισμένος, στό 1686.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Κ. ΦΡ. ΒΙΡΒΙΛΗ
Ο ΗΡΩΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

'Ο σεβαστός και διακρινόμενος δημοσιογράφος κ. Φρανκίσκος Βιρβίλης με άπίστευτε την κάθως επιστολήν σχετικώς μ' ένα έγγραφο προχθές στό είμπού- κειτό περί τού ήρωος Βελισσαρίου παλαιός έπίσης συναργάτης μας. Δημο- σιεύομε ενχορηγιστάς τήν επιστολήν τού κ. Βιρβίλη, έκφράζοντας συγχρόνως τήν εύμοιούνην μας γιά τά καλά του λόγια υπέρ τού 'Μπουκέτου».

Τό είμπούκειτό τό θεσπέρι τμήν του να διαβάρηται από δημοσιογράφους ός ό κ. Βιρβίλης, από λογίους ός ό κ. Παλαμάς, ό κ. Μωραΐτης κ. ά.

•Αγαπητό Μπουκέτο,

Κρατώντας τό τελευταίο σου και γεμάτο από πλούσιο και έ- κλεκτό ύλικό φύλλο, ήλθε εις τό γραφείο μου ό έγγονός μου πο μόλις τό είχε άγοράσει—τό περιμένει με άγωνία κάθε Δευτέρα— και μου λέγει :

— Διαβάστε αυτό έδώ !

'Ηταν ή στήλη τών πολεμικών άνεκδότων τού άθανάτου Βελι- σαρίου, όπου άναφέρει και τ' όνομά μου ό συντάκτης σας.

— Μά ποϋ τό ξεύρει αυτό, παλπού, τό «Μπουκέτο» ; μ' έρωτά ό έγγονός.

— 'Ε! φίλε μου, ό τύπος όλα τά ξέρει.

Τό έδιάβασα και άνεστήθη εις τήν ψήν μου κόσμος διόκληρος τού παρελθόντος με τόν άληθινόμονον Γιάγκο, όπας ήθελε να τόν όνομαϋουν οι φίλοι του, ό άπείριστος, ό άγνός, ό ύπό πάσαν έσπων άφυγος και τέλειος αυτός ήρώς.

Μίαν φοράν τόν είπα : «Κύριε ταγματάρχα» και μου άπήνησε με κάποιον ζωηρόν τόνον :

— 'Εάν μου τό ξαναήεις θά μου κακοφανή και θά σέ λόγεται είγώ «Κυριε δημοσιογράφε» ή «Κυριε δικηγόρε», αλλά τότε τί γίνεται ή φίλία μας ;

'Ανεκδιήγητα εινε τά τού άληθινομήνου αυτού ήρωος έπεισοδία και περιστατικά. Δέν ήτο όλονόμις δανικός τύπος στρατιώτου, άλλα και πολιτού και 'Ελληνος και άνθρώπου. Ψυχή άρχαϊκή και νους καλ'εργημένος. Κανέν στρατιωτικόν σύγγραμμα δέν τό έ- λειπε από τήν βιβλιοθήκη εις Γαλλικήν ή Γερμανικήν, τις όποιες έγνώριζε κάλλιστα και μάάλιστα τήν τελευταίαν ποϋ τήν είχε μά-θει εις τήν Ρουμανίαν, όπου έζησε πολλά έτη τής νεανικής του ή- λικίας. Πατριώτης θερμός, φιλοδοξία άνήσυχος και κοχλάζοντα.

Τά πολεμικά κατορθώματα τού Βελισσαρίου συνεχίζονται ως τά 1912 και 1913, αρχίζον όμως από τό 1897. 'Ητο τότε άνθυπο- λογαγός και ειρίσκειτο εις μίαν προχωρημένη θέσιν τής Μελούνας, όταν ήρχισεν ό άσειείος αυτός πόλεμος. Είχε μίαν διορισία από τās διαταγās του ό Βελισσαρίου και έπολέμωσεν όπως αυτός ήξευρε. 'Εμεινε εις τήν θέσιν τού μαχόμενος, ένώ όλος ό στρατός είχε υποχωρήσει. Ειδοκοιήθη να κάρη τό Ιδιον; άλλ' αυτός όχι μόνον δέν ύπηκουσε άλλα και έζητησε ανακατάληψιν τών εγκαταλειφθη-σών θέσεων, διότι καιτοι παρήλθον 24 ώραι άπ' ότου ή ύποχώ- ρησις διατάχθη, αυτός δέν είδε τόν έχθρόν προελάνοντα.

'Η διαγωγή του αυτή έθεωρήθη ως άνυποταξία, ως παραβίασις πειθαρχίας κ.λ.π. και ό Βελισσαριον επί έτη έσύρτετο εις τά στρα- τοδικεία, ένοχλούμενος και ποτέ μη δικάζόμενος δι' ένοήτους λό- γους... 'Εξέδωδα τότε τόν «Νεολόγον τής Κ」πόλεως» και χωρίς να γνωρίζω ούτε έξ ήμερας τόν Βελισσαρίου, έγγραφα ένθ'ουσιασμός υπέρ αυτού έμπνεόμενος από αυτό τό έναντιον τ'ου κατηγορητήριον.

Μετα χρόνον άρκετόν ένας άξιωματικός εις τήν όδόν Σταδίου ποϋ κατηρχόμην, άποσπασθείς τού συντόρφου του, ήδη άποστρά- του ύποστρατηγού, σπεύδει και μου τείνει τήν χειρα λέγων :

— Κύριε Βιρβίλη, είμαι ό Βελισσαριον.

Έκτοτε μιά στενή φίλια μās συνέδεσε και όμολογώ ότι ύπηρες από τās όρμιοτέρας τού βίου μου, διότι ήτο άνεκτίμητος άνθ. ω-πος ό Βελισσαριον.

Τισχεδία έθνικά δέν έπλάσασε μ'αϋό και ποιον άγώνα πατριωτικόν, κοινωνικόν δέν συνεμερίσθημεν ; Έρχό άκόμη τό πρωτότυπον τής προ- τάσεως ποϋ ύπεβαλαμεν από κοινού πριν ό άειμήγητος Μελλάς μεταβή εις Μακεδονίαν, ζητούμετες τήν όργάνωσιν μιάς άμύνης ένόπλου τών έθνικών μας έκεί δικαίον. 'Η πρότασις μας; αυτή δέν έγένετο δεκτή τότε, ότι ήτον όμως έπιβεβλημένη, άπεδείχθη με τήν ίδρυσιν τού Μακεδονικού μας Κομιτάτου μετά τινά έτη. 'Ο Βελισσαριον, όστις ήτο τότε λοχαγός έζητησε να λάβη μέρος εις τήν έκστρατείαν έ- κεινήν άλλα να τού άνατεθ ή άρχή ήνα ελευον τών σωματίων, διότι ήτο άνώτερος κατά βαθμόν, πράγμα δικαίον και λογικόν, δύσκολον όμως με τά σχεδία τής οικείας έπιτροπής.

'Ο σενάτωτος δεσμός μας διεσπάσθη μετά τήν επανάστασι του Γουδί, εις τήν όποιαν άμφοτέρω είλαβμεν ένεγομένην μέρος. 'Απουσίασα έξ 'Αθηνών κατοπίν ός Νομάρχης, ό δέ Βελισσαριον επί τέλους είδε τήν φλέγονταν έπιθυμίαν τών πληρουμένων με τόν πόλεμον τού 1912-1913. 'Εκει έζηξε τό ένδοξον στάδιον τής φλο- γηράς ψυχής του. 'Εάν έξη, άναμνησθητέως θά ήτο ό καλύτερος τών στρατηγών μας.

'Η τελευταία ψυχική με αυτόν συντροφία μου ήτο εις τήν 'Α- θριανούπολιν. Μιά σύγχρη και άβρά πρωτοβουλία έδωκε τό όνομα τού «ταγματάρχου Βελισσαρίου» εις μίαν τών όδών τής, όπου ήτο ή οικία ποϋ κατοκώον. 'Η πινακίς είχε τεθή άκριβώς έξω του δωματίου μου κατά εύτυχή σύμπτωσην βλέπων δέ αυτήν έπε- κοινωνών ήμέραν και νύκτα με τόν άληθινομήνον αυτόν ήρωα, τού όποίου ή άνάμνησις ήτο και εινε δι' έμέ ή πλέον θεσπεσία μουσική.

Φ. Βιρβίλης